

Keď sa na poludnie prebudím, vonku zúri búrka. V noci som ju počula. Okná búchajú a fúka vietor. Zleziem po rebríku z poschodovej postele, oblečiem si vlhké, studené plavky a mikinu s kapučnou a bežím na pláž. Je ešte chladnejšie ako včera a navyše búrka.

Bežím okolo červenej vlajky, hodím mikinu do piesku a vrhám sa do príboja, plávam vo vlnách, len čo som dostatočne hlboko. Sústreďujem sa na svoje telo, svaly, ruky a nohy, ktoré musia byť rýchlejšie a silnejšie, než v skutočnosti sú. Dnes nedokážem nájsť rytmus. Je to boj. Vlny sú prisilné, priveľké a chcú ma poraziť, hoci som ich súčasťou. Cítim, že sa im to podarí, ťahajú ma za ruky, nohy a berú mi vzduch. No mňa nedostanú. Kopem ako divá, vodou sa prebíjam zo všetkých síl, ktoré mám, a snažím sa nadýchnuť. Vlny sú čoraz väčšie a silnejšie a nevidím nič len sivozelené morské veže. Počujem šum vetra, pleskot vln a plávam ďalej, neviem, čo to vo mne je, čo mi napriek všetkému nedovolí otočiť sa, no napokon to predsa urobím a nechám sa unášať späť k pláži ako mŕtva ryba. Celé telo sa mi trasie, keď sa dotkne zeme, a čudujem sa, ako veľmi sa mi ulavilo. Zasmiejem sa, plazím sa po zemi a vyčerpaná si ľahnem do mokrého piesku.

„Ste v poriadku?“

Pozriem sa na starší pár, ktorý na mňa hľadá ako na morskú pannu alebo na blázna. S priateľským úsmevom zdvihnem palec, lebo som stále bez dychu.

Dobre mi to padlo. Malý boj proti silám prírody, ktorý som tentoraz vyhrala. Vyčerpaná a prázdna ležím v piesku ako vyvrhnutá morská panna bez príbehu, hladím na sivé nebo, položím si ruku na hrudník a cítim, ako mi silno bije srdce.

„Si požehnaná všetkými svojimi problémami. Tak si nič nenamýšľaj. Si slobodná. Toto je sloboda,“ spieva Cro, keď otvorím dvere izby v hosteli.

„Čo sa ti to stalo?“ pýta sa Hannah. Dobrá otázka, napadne mi.

Nela: Človeče, máš modré pery a trasieš sa. Teraz si dáš teplú sprchu a my ti prinesieme čaj.

Z oboch budú dobré učiteľky.

Ja: Budete učiť na základke alebo staršie deti?

Hannah sa smeje: Staršie deti. Na gymnáziu.

Sprchujem sa, ako mi prikázali, úplne horúcou vodou, až kým nemám kožu červenú ako rak. Potom zabalená v uteráku hľadám v kufri niečo teplé, nájdem kriklavo ružové vlnené ponožky, ktoré mi uplietla Samarina mama, a veľký fialový pletený sveter. A keď som už oblečená, Nela mi ešte do ruky vtlačí veľkú šálku čaju.

Hannah: Zahráme si karty?

A tak pijem šípkový čaj a hrám karty so študentkami pedagogiky, ktoré dnes nemajú kurz surfovania kvôli búrke. Rozprávam im všelijaké príbehy o nejakej Ide, ktorá žije vo Viedni, študuje kultúrnu antropológiu a vyrastala v Mníchove a Portugalsku. Pretože moja mama tam raz rok pracovala. A strávila som semester v Kalifornii. Len tak.

Sú zo mňa hotové.

V ktorom obvode vlastne bývam? „V druhom,“ odpovedám, „super,“ hovorí Nela, „v osemnástom býva jedna naša dobrá kamarátka,“ pokračuje, „tiež v pohode,“ skonštatujem, hoci o Viedni nemám ani potuchy.

Hannah: Máš spolubývajúcich alebo si sama?

Ja: Sama.

Hannah: Jednoizbák?

Ja: Trojizbový. Mala som šťastie.

Nela: Podporujú ťa rodičia?

Ja: Áno.

Nela: Čo robia tvoji rodičia?

Ja: Mama je matematicka a otec je takpovediac hacker.

Nela: Takpovediac hacker?

Ja: Snaží sa hacknúť banky a firmy, testuje ich bezpečnosť.

„To je super.“

A kým trepem ako vodopád, chýba mi Samara. S ňou to bolo vždy také pekné a ľahké. Najradšej sme si spolu čítali. Celý deň sme ležali na jej bodkovanej piknikovej deke, v knižnici alebo v našich detských izbách, a čítali sme bez toho, aby sme prehovorili. Niekedy sme sa jednoducho od rána do večera spolu vôbec nerozprávali. Bolo to ako taká súťaž v čítaní, kto prehovorí, prehráva. Niekedy som vstala ja alebo ona a tá druhá potom tiež vstala a nasledovala tú, čo vstala ako prvá, úplne bez slova.

Vydali sme sa napríklad smerom k autobusovej zastávke alebo do kuchyne. Obe celkom omámené a ešte napoly v našich knihách. Samara uvarila špagety, ja som na stôl položila dve misy a pesto a niekedy sme sa potom jednoducho začali rozprávať, alebo aj nie.

Nela: Ideme sa pozrieť na profíkov?

Nechápavo sa na ňu pozriem.

Nela: Hore na pláži sú windsurferi. Robia saltá a tak.

Pokrútim hlavou, čo trochu oľutujem, keď potom ležím sama v spoločnej izbe. Keď ma nevzali do Lipska, asi som zostala doma kvôli Samare a nie mame. Vtedy som si nahovorila, že štúdium literatúry mi predsa nemôže uškodiť a je to dočasné riešenie. Skrátka som sa stále znovu a znovu chcela uchádzať o miesto v Lipsku

s lepšími textami, až by ma nakoniec prijali. Už som sa znovu neprihlásila. Tilda si stále myslí, že som zostala kvôli mame, ale podľa mňa to nie je pravda. Taký dobrý človek nie som. Niekedy si dokonca myslím, že som zostala, aby som Tilde urobila napriek. Veľmi chcela, aby som študovala inde. Nápad s Lipskom sa jej páčil, a keď ma nevzali, povedala, že by som mala ísť do iného veľkomesta. Veď písať môžeš aj tak. Nemusíš študovať tvorivé písanie. Zvládneš to aj tak. Tilda netuší, o čom hovorí. Lipsko nechápe. A nechápe ani mňa. Po tom, čo som jej na WhatsAppe poslala: „nevzali ma“, prišla na víkend s úmyslom pripraviť moju budúcnosť vo veľkomeste. Vegetovala som s mamou na pohovke, v pozadí bežal Vox alebo RTL, keď sme začuli v zámke kľúč. Na Tildinej tvári som spozorovala súcitiť a trochu odporu, keď nás tam videla ležať.

Tilda: Plávanie a potom pizza?

Ja: Kde sú ostatní?

Tilda: Viktor zostal s deťmi v Hamburgu.

Ja: A na akú misiu si sa to vydala?

Išli sme si zaplávať, na spiatocnej ceste sme si kúpili pizzu, nie rodinnú, ale pre každú jednu veľkú, okrúhlu pizzu, mama nebola hladná, a potom Tilda zrazu otvorila svoj laptop.

Tilda: Ktoré mestá sa ti páčia?

Ja: Čo to má znamenať?

Tilda: Zapišeme ťa na pár univerzít.

„Nie,“ povedala som a premýšľala, ktoré mestá sa mi páčia.

Tilda: Nemôžeš tu zostať.

Ja: Ale áno, chcem tu zostať.

Tilda: Prečo?

„Pretože,“ povedala som ako tvrdohlavé malé dieťa a zároveň som premýšľala, prečo chcem zostať. Vlastne som nechcela. No musela som, lebo som na Lipsko nebola dosť dobrá a skrátka som musela zostať.